

СВЕТОВЕН ЖАРЪ

СЕДМИЧЕНЪ ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ

БРОЯ 2 лв.	Редакция и Администрация ул. „Гургулята“ № 3 — Варна Телефонъ : 229	РЕДАКТИРА: В. ПАВУРДЖИЕВЪ	АБОНАМЕНТЪ : За година 100 лв., 1/2 год. 60 лв. 3 месеца 30 лв.	БРОЯ 2 лв.
-----------------------	---	-------------------------------------	---	-----------------------

Делниченъ день

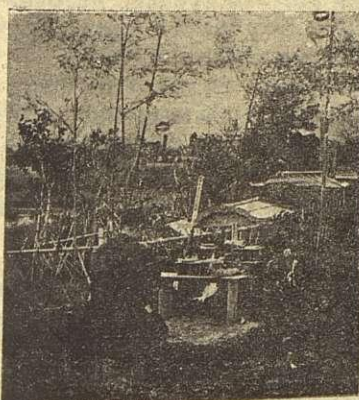
въ Панагюрище.

На кладенеца

На снимката е дадена характерната народна носия въ с. Страджа.

Изъ Япония

Молитвата на една японка преди работа.

Светата Мадона

край италианския брѣгъ бди за сждбата на моряцитѣ,

Филмово изкуство

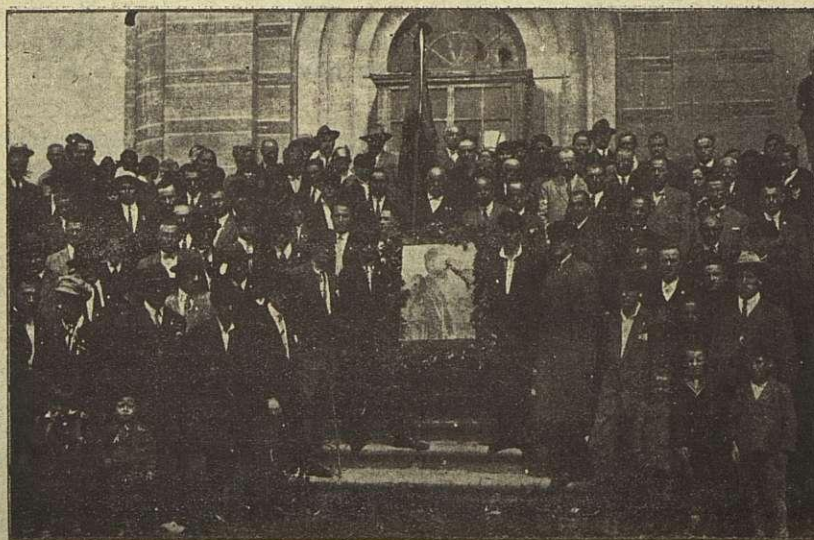
Красивата филмова звѣзда Лиа де Путти.

Мадамъ Санъ Женъ

Сцена изъ новиятъ художественъ филмъ „Мадамъ Санъ Женъ“, чийто сюжетъ е напълно модернистически и нѣма нищо общо съ едноименната пиеса.

Денътъ на Т. Александровъ

На нашата снимка е дадена македонската емиграция въ Варна, следъ панахидата по случай 3 год. отъ убийството на Т. Александровъ.

Изворитѣ

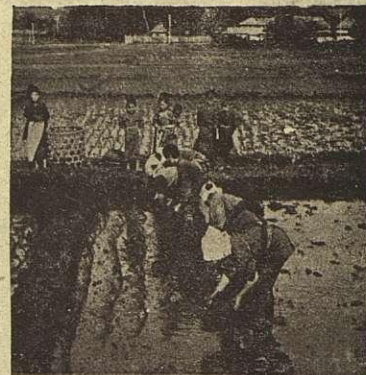
при с. Рибенъ, Плевенско

„Сучур умътъ“

прочутиятъ водопадъ при Карлово, водитѣ на който сега сж въпрегнати за електрическа енергия

Изъ Япония

Събиране ориза изъ голѣмитѣ оризови плантации.

Искърското дефиле

Едно отъ най-живописнитѣ кжтчета на България, по което лжкатуши ж. п. линия,

Награди за най-грозната

Въ французкия градецъ Монтаубанъ, всѣка година се дава по една премия на най-грозното, най-безформенното момиче, а също и на една жена, която най-малко два пѣти е била изоставена като булка. Тѣзи премии се даватъ отъ лихвитѣ на единъ капиталъ, който оставилъ е единъ бога въ гражданитѣ на Монтаубанъ; цѣльта била да насърчава мъжете да взиматъ грозни и разведени жени.

Единъ предприемчивъ търговецъ отъ Чикаго копиралъ тази френска традиция за една своя реклама. На редилъ средъ витрината една масичка и върху нея поставилъ една кошничка съ хиляда златни долари. До паритѣ едно обявление посочвало, че тази премия ще се даде на най-грозната жена, по млада отъ три десетъ години, която ще купи нѣщо отъ този магазинъ въ продължение на две седмици отъ обявената дата.

По-вече отъ шестъ хиляди грозни жени и момичета направили покупки въ магазина, но търговеца съ една учтива усмивка на всѣка една казвалъ, че не може да отпусне премията, защото . . . не отговаряла на условията.

Имало и разочарования, имало радости, но уплаквания нито едно.

Въ послѣдствие премията била дадена на една слугиня, ксѣто била толкова грозна наистина, че предъ себе си не можела да търпи огледало.

Най-големата премия чрезъ обявление за женитба въ единъ американски вестникъ се е паднала на едно грозно момиче. Който далъ това обявление, казвалъ, че искалъ да влезе въ кореспонденция съ една млада дама между 20 — 25 год., която да бѣде грозна, но добра домакиня, благодарна или дори нещастна отъ положението, въ което се намира. Въ случай, че характеритѣ си съвпаднатъ, резултатъ ще бѣде бракъ.

Автора на обявлението, съобщавалъ, че ималъ единъ доходъ отъ 200—300 хиляди долара годишно. Това е билъ единъ богатъ търговецъ на говеда, който два пѣти билъ отблъскванъ отъ красиви момичета и затова отъ ядъ и на пукъ, решилъ да вземе едно грозно момиче, но съ красива душа.

Щастливката, която спечелила тази премия била едно момиче отъ Канада, дъщеря на единъ п. лицейски чиновникъ.

Единъ смѣлъ скокъ

извършенъ отъ морскитѣ легионери въ Варна.

Облагане съ данѣкъ и мъртвитѣ

Мѣстната работническа властъ въ Ташкентъ е открила новъ данѣкъ источникъ. Фантазията на работниците се разгорещила и тѣ рѣшили да облагатъ и мъртвитѣ съ данѣкъ.

— Макаръ и да сж умрѣли вече, — разсждаватъ тѣ, — но все пакъ сж длѣжни да плащатъ данѣкъ.

И наистина, не е ли цѣла насраведливостъ: живиятъ е длѣженъ да отбѣа всички повинности, ром ли се — плаще; жени ли се — глѣще; за квартира — плѣще; за папироси — плаще; за курорти — плаще; за моди на жената плаще. А пъкъ умрѣлиятъ си епи спокойно, безъ мѣкой да го държи за каквото и да било.

Така разсждавайки, властитѣ въ Ташкентъ държали постановление за облагане съ данѣкъ всички паметници въ ташкентскитѣ гробища. Но за да не е обидно нито на живиятъ, нито на умрѣлиятъ, опредѣлено били следнитѣ годишни такси:

за дървенъ пакетникъ — една рубла; за камененъ — три рубли; за желѣзенъ — пѣтъ рубли и за мраморенъ — 10 рубли.

Така че въ Ташкентъ е за предпачитѣ следъ земнитѣ грижи и борби да си отдѣхнешъ въ веченъ покой подъ дървенъ паметникъ: това удоволствие ще коства само една рубла. Но тежко ти, ако си полакомисленъ и легнешъ въ гробъ съ желѣзна ограда или мраморенъ паметникъ.

Разбира се съ данѣкъ се облагатъ мъртвитѣ, но плащането става отъ тѣхнитѣ близки, ксѣто продължаватъ да тѣпчатъ грѣшната земя. Така, че за едно нищожно удоволствие на предѣтия Богу духъ, пакъ останалитѣ живи ще плащатъ масрафа, (извъ „Известия“.)

Когато видите млади, току що оженени хора, по отдѣлно да знаете, че се е случило нѣщо между тѣхъ.

Исторически анегдоти

Людовикъ I, Баварски кралъ (+ 1868 г.), голѣмиятъ покровителъ на наукитѣ и ценителъ на природнитѣ красоти, ималъ обичаятъ всѣка година за нѣколко седмици да отива въ Теджерисе, вѣлшебенъ курортъ. Тогава той всѣкога е носилъ туристически костюмъ: къса дреха, панталони до колѣне, дълги чорапи, дебѣли обувки, шапчица и познатия „Алпенщокъ“ (бастунъ съ шипъ).

Веднажъ Людовикъ направилъ една екскурзия самъ безъ никакъвъ водачъ. Предъ него по пътя му вървѣли нѣколко госпожи. По едно време една отъ госпожитѣ се обръща и го пита:

— Слушай човече, не ще ли бѣдешъ тѣй добъръ да ни носишъ този багажъ до горе?

— Съ удоволствие, отговорилъ Людовикъ, и посѣлъ багажа отъ рѣцетѣ на госпожитѣ.

Започналъ се между тѣхъ единъ интересенъ разговоръ. Госпожитѣ искали нѣкои обяснения. Людовикъ ги давалъ по начинъ да не се разбере, че е възпитанъ и уменъ човекъ. Една отъ тѣхъ го попитала:

— Струва ми се, че вие нѣкогажъ сте били въ едно по-добро положение?

— Тѣкмо толкова лошо не ми е провървѣло никой пѣти! — отговорилъ Людовикъ.

— Но виждамъ, че не говорите по подобие на другитѣ водачи изъ този край! — настоявала госпожата.

— Ходихъ нѣщо по-вече на училище отъ другитѣ! — отговорилъ Людовикъ.

Когато стигнали, едната отъ госпожитѣ извадила кесията си и му подала 30 крайцера.

— Ето, казала тя, за вашиятъ трудъ! Вземете си нѣщо разхлади телно.

— Благодаря, стговорилъ Людовикъ почтено, но немога да приема подарѣци.

— Защо не! — запитала очудена госпожата.

— Немога да твърдя, че ми е забранено, — отговорилъ той усмихвайки се, но . . . не би подходило на моето положение . . .

Госпожитѣ ударили на смѣхъ.

— На вашето положение! А какво е то именно?

— Положение на Баварски кралъ! Отговорилъ той на смутенитѣ данѣ.

Женско равноправие

Алберъ Жанъ.

Женевския засѣколки малкитѣ кръгълъ баситѣ, премина презъ дългата глѣя, засѣдена съ цѣтия и седна на пейката подъ орѣхитѣ.

Попсикитѣ синъ Маркъ отвори градинската врата и се спѣти къмъ девойката, прѣскачѣйки асѣта съ салата и гнѣздата дивни ягоди.

— Добъръ денъ, малка, — извика той?

Женевката почервенѣа до уши и се похитѣсти полѣка за да му стори мѣсто на грубата дървена пейка.

Маркъ воднага и рече:

— Решено е! Утре сутринѣта заминавамъ! А вие?

Тя печално вдигна рамене.

— Татко иска да останѣтъ тука до първиятъ снѣгъ . . .

— А училището?

— Ахъ, училището! Татко казва, че жената не трѣбва много да знае.

Той има застарѣли възглѣди. Надсмива се на дѣешнитѣ девойки, които смѣта за прекомѣрно учени . . .

— А вие какво мислите? Нима васъ нѣви се иска да свършите гимназия и вземете матура?

Женевката разпери рѣце,

— Не знамъ! — призна тя.

Тя скришомъ погледна своя сѣсѣлъ. Очудвише се на неговиятъ мжжик прѣлѣтъ, на малкитѣ изпити устни, изъ които излизѣха само умни слова, на изразителната брада, изпъкналото чело, на слѣпнитѣ очи, прѣсечени отъ чернитѣ краища на изржгли очилѣ.

И тя го попита:

— Обичате ли жената да бѣде сжщо така учена, както мжжѣтъ?

Маркъ бѣше на онези възрастъ, когато живота се сважда до формула. Той прогсвори отсеченъ:

— Жената трѣбва да бѣде другарка, равна на мжжѣтъ.

— Нима? — зачуди се девойката.

— Колкото се отнася до мене, азъ ще се ожена за жена, която ще може да ми помага въ моитѣ работи, да асистира при операциитѣ и да ми бѣде помощникъ.

И тѣй като той свеждаше всичко къмъ своята карьера, добави:

— Вие разбирате ли сега въ що се касае работата? Бѣла зала, болнитѣ сж готови, жена ми готви хлороформа. азъ свободенъ, чакамъ съ инструмента въ рѣце! . . .

Той лекичко хвана Женевката за гушката

— Бедна моя, малка! Азъ като че ли ви говоря сега китайски.

Тя не направи опитъ да изхопчи гушката си съ тѣзи милващи топли прѣсти. Очитъ й се напълниха съ сълзи и тя отговори развълнувано:

— Азъ може би разбирамъ по-вече, отколкото вие мислите . . .

Новината, че Женевинитѣ родители ще се върнатъ въ Парижъ преди започването на учебната година предизвика изненада въ селото.

Гнѣ Бавалъ, Женевиния баща, бѣше непрестанно сърдитъ:

— Неможеше ли псн да почакашъ докато мине времето за ловѣтъ, викише той, възравайки пушката си . . .

Парижъ! Парижъ! Ще го намеришъ на мѣстото му тозѣ твой Парижъ!

Но девойката въртеше глава и намръщена, упорито настояваше:

— Ако искамъ да стигна за записване — трѣбва да трѣгна въ другъ денъ сутринѣта.

На тозѣ г. Бавалъ отсечено прѣчупи своята двучевка и отвърна:

— Бѣхме решили да не продължавашъ училище до матура. Ти тогава измаше нѣщо противъ. На зная, кой ти е обърналъ главата!

Женевката изгледа своя бѣща съ своитѣ бистри очи:

— Никой, тате, — отговори тя . . . Разубѣдихъ се презъ лѣтото — това е всѣчко. Жената трѣбва да бѣде учена, ако иска да бѣде другарка, равна на мжжѣ.

Въ тази минута въ трапезарията влезе г-жа Бавалъ:

— Твоята дѣщеря е полудѣла! — въздѣхна гнѣ Бавалъ. Искѣ да стане „равна на мжжѣ“! А нѣма още петнадесетъ години! Какво ли още ще дочакаме, Боже, Боже!

Когато успешно положи матура, Женевката прѣяви желание предъ своитѣ изненадени родители, че иска да следва медицина.

Още бѣха живи въ паметѣта й думитѣ на хубавия младежъ, казани презъ слѣнчевия денъ въ градината . . . Равна на мжжѣ! . . . Маркъ бѣше категориченъ: младия хирургъ очевидно бъркаше любовта и хлороформъ! Една асистентка! Това въ неговитѣ очи би била най-идеалната жена! Всѣки сѣнува по свой начинъ.

Младѣжѣтъ напоследѣтъ рѣдко се мѣркаше въ село, гдето Женевката прѣкарваше заниманията си, между единъ анатомически речникъ и единъ скелетъ — обясенъ на единъ телъ,

отъ който на г. Бавалъ настрѣхѣше косата.

Маркъ бѣ открилъ клиника въ окръжния градъ и неговото чело бѣше набраздено отъ бръчкитѣ на прѣждевременна непосилна борба.

Край него се чуваха гласове:

— Ще се убие тѣя човѣкъ отъ неблагодарна работа!

Женевката си мислеше:

— Липсва му помощникъ . . . Единъ човѣкъ, който би дѣлилъ неговиятъ трудъ и би го облекчавалъ, колкото може. Хайде! Още две години трудъ и азъ ще бѣжа тѣзи човѣкъ!

Приближаването на цѣльта възбуждаше младата девѣйка къмъ работѣ и тя получи и блестяща диплома и честитки отъ комисията.

— Колко Маркъ ще бѣде щастливъ? — мислеше тя.

Когато стигна въ село, първата й грижа бѣше да разпита свещеника за неговия синъ.

— Какъ е Маркъ? Какъ е клиниката му?

Свещеникѣтъ поклѣти глава:

— Бѣднитѣ момѣкъ нѣмаше много щастие, госпожице. Вие знаете по-вече отъ мене, колко е тажко началото на тѣя прѣфесия.

— Да! Да! . . . Но какво е станало?

— Мислѣше, че не трѣбва да изпуща единъ щастливъ случай, който му се изпречи. Отстъпи клиниката на единъ свой колега отъ Лионъ и се ожени . . .

— Той се ожени! — извика девойката.

— Да, госпожице, преди 6 месеци . . . Взе дѣщерята на единъ фабрикантъ съ солидно положение . . . Маркъ влезе въ търговията заедно съ своя тѣстъ. Изглежда, че много добре прѣживява . . .

:-: Кино :-:

Жителския път на Пола Негри

Ако Вие се отправите с настроение към Холивуд, ще имате случай да прекарате с Пола Негри в нѣкой жгъл на праздното ателие: тя седи удобно в креслото, сложила краката си на малка възглавничка. Цѣлото ѝ тѣло спокойствие, тъй като Пола Негри се наслаждава винаги през малкото минути на почивка.

При това, нейния дух никога не почива. Нейните чудесни очи непрекъснато разглеждат наоколо и хвърлят малки мълнии в всички жгълчета на ателието.

Докато ми разказва за нѣщата в Европа и Америка, за Любовта и Смъртта, за гладът и мжкитѣ, за мжченията на Петербургския балет-майстор и за така забележително преминалото забавление с граф Домбски, тя следи с интерес движенията на прилежител ржце около себе си.

Пола Негри, която е представила в филма толкова разнообразни женски фигури, има непогрѣшим инстинкт към характерността и характера. Както разбира и се приспособява към своите роли, така с един само поглед обхваща всѣки човек, като че ли има в мозъкът си един голѣм показател на характеритѣ и благодарение на него е въ положение да опредѣли към коя категория принадлежи всѣки непознат, когото първи път вижда.

Неочаквано се разнася сигнала на режисьора. Пола става, казва нѣколко думи за извинение и излизва. Това излизане е винаги неочаквано, бързо, без преходи. Свѣтската дама, с която вие тскущо весело сте се разговаряли, неочаквано става друг човек: тя не е вече Пола Негри, свѣтовната звезда, която е разговаряла с вас, а една жена от вариете, уморена, скръбна, с пълни от страдание погледи.

Върнах се озадачен, в кщи, след тая първа среща. Доста късно се сетих, че бѣх поканен за вечеря от мис Пола Негри и трѣбваше да се облека.

Да се влюбиш е винаги събитие, но едно извънредно събитие е, когато чрез влюбването станеш графиня — казва тя.

Пола Негри била спряна на полската граница, не ѝ позволили да напусне Полската република на път за Германия, понеже носила много скжпоценности. Тя изгубила търпение и си намѣрила съпруг.

Въ Варшава тя била бурно чувствана, пристигайки, обаче, на границата, била спрѣна от малки хора, които се радвали, че имат случай да ѝ забранят нѣщо. Пола Негри кипва. Тя иска да се срещне с командувачия пограничната стража офицер и да му изкаже възмущенията си. Тя искала да протестира предъ този офицер и — се омжжила за него.

Този офицер бил граф Домбски, който произхождал от една из най-добритѣ полски аристократически фамилии.

Когато тя влѣзла в кабинета на графа и той видѣл разярената филмова звезда, помислил си: „една лакава дума може да унищожи гнѣвътъ“. Бракът траял само осемнадесет месеци. Конфликт между изкуството и дългът възникнал. И макар, че графиня и граф Домбски се обичали страстно, полския офицер не можел да търпи графинята да прекарва повече в Берлин отколкото при него. Когато той ѝ предложил да избере между него и славата, тя предпочела да остане върна на кариерата си. Работата дошла до сцена, през която графът ѝ заявил, че ще се самоубие.

Пола Негри избѣгала през нощта, тичала из полето, качила се на първия влак, който стивал на изток и останала в Берлин.

Пола Негри с удоволствие разказва своитѣ любовни истории.

Нѣкои сж свършили трагично. Така, тя винаги си спомна с тѣжа за един млад полски художник, когато тя, като малка петербургска балерина, обичала. Младия човек

Изъ мислитѣ на Карменъ Снява

— Кокетството не е постоянно само примамка; по нѣкой път е и един скютъ.

— Славей, който крещи като паунъ: ето какво е ядосаната жена.

— Не се омжжай за ленив мжж: кжщата ще му се струва постоянно неуредена, а съпругата — непривлкателна.

— Мжжът обича най-вече жената; жената сбица най-много децата.

— Влюбения прилича на шрауса: вѣрва, че никой го не вижда, понеже той никого не вижда.

— Би трѣбвало по нѣкой път мжжът и жената да се влюбват.

— Кждето има премного щастие и премного ядове, приятелството намалява.

— Постна закуска те прави апостолъ; блаженъ обѣд те прави дипломатъ.

— Нощемъ всичко е огнено: и звездитѣ, и мислитѣ, и сълзитѣ.

— Отъ противоречия се засилва разговора; тъкмо за това царскитѣ дворове царува грозотата.

— Трѣбва добре да се запомни, че на единъ Владелец не му трѣбватъ осеи очи и уши; с устата той трѣбва само да се засмива.

— Глупостта сѣда тъкмо на лице за да ѝ виждатъ хсрата; интелигентността сѣда малко по-отзадъ, за да вижда хората.

— Бѣлитѣ коси сж пѣниститѣ вълни, които прошарватъ морето следъ бурята.

Кга трѣбва да целуваме

На този въпрос американският доктор Артетронгъ отговаря:

Най-необходимото време за целуване е утрото, защото тогава трѣбва да се събиратъ сили за започващата работа. Преди ядене целуването не е хубаво, защото се предаватъ събранитѣ по улицитѣ бактерии чрезъ устнитѣ, а отъ предизвиканитѣ сѣ вълнения се вреди на пищеварението.

Най-добре е да се целува вечеръ.

Билъ туберкулозенъ и умрѣлъ въ пригръдкитѣ ѝ. Къмъ най-веселитѣ епизоди отъ нейния животъ тя причислява приятелството си с Чарли Чаплинъ. За първата среща на дветѣ филмови звезди, разказватъ много анекдоти. Биле наскоро следъ раздѣлата с графа Домбски. Чаплинъ билъ пристигналъ в Берлинъ следъ едно пжтешествие изъ Европа. Срещата се състояла в палата Ханронгъ. Чарли Чаплинъ се възхищавалъ отъ изкуството на Пола Негри и тяна свой редъ отговаряла на комплимента. По-късно и двамата весело се смѣли на тая първа среща, тъй като нито Пола Негри е виждала Чарли Чаплинъ на екрана, нито пъкъ той нея. По това време Пола Негри говорила зле английски. Така тя помислила, че ще поласкае много Чарли Чаплинъ, като го нарекла: „котенце“ (Cetti jazzboy). Той, разбира се, не искалъ да остане задълженъ и попиталъ единъ отъ своитѣ приятели какъ се превежда на немски: „Y adore usu“ (азъ се удивлявамъ отъ васъ). Приятелътъ, обаче, решилъ да се пошегува и превелъ фразата приблизително така: „Вие ми изглеждате като парче сирене“. Пола Негри била неприятно засегната, но се смѣла отъ сърде. Когато днесъ попитатъ, дали този анекдотъ е истински, тя винаги отговаря с малко пониженъ гласъ: „Да, това наистина се случи“.

По това време артистката сключила договоръ с Парамунтъ.

Първия филмъ на Парамунтъ, въ който тя играла, билъ „Монмартръ“.

Съскръбъ тя напуснала Европа. Тя имала ясно съзнание за трудността, които ще срещне по своя път и за новитѣ условия, при които ще работи. Но когато параходътъ спрѣлъ в Нью Йоркското пристанище, когато тя видѣла страната, която щѣла да бжде нейното бъдаще, сърдцето ѝ силно заудряло. Тя и сега още не може да забрави тоя моментъ, защото нейното пристигане в Нью Йоркъ е било единъ не обикновенъ триумфъ.

Какъ се е родила тарантелата

Въ тропическитѣ страни (Нова Зеландия, Мадагаскаръ, Ямайка и Бразилия) има отровни паяци, отъ ухапването на които често се отива до смъртъ.

Много страненъ и най-добре изученъ отровенъ паякъ се явява тарантула, който се нарича тъй по името на града Таренту, и води своето произхождение отъ южна Италия. Дълго време неговото ухапване се считало за абсолютно смъртоносно, ако ухапвания отъ тарантула човекъ не се подлагалъ на едно особено лечение. При ухапанитѣ бърже повиквали музиканти, които трѣбвало да свирятъ нѣкаква безкрайна весела песенъ. Следъ като ги слушалъ нѣколко минути болния ставалъ отъ леглото, обхванатъ отъ непреодолимо желание да танцува. И той започвалъ да прави всевъзможни стжки. Музиката не трѣбвало да се прекраща нито минута; ако едни музиканти се уморявали довеждали други. Болния трѣбвало да играе до тогава, до когато падне и заспи. Когато се събуждалъ той се чувствувалъ съвършено здравъ.

Ако се прекъсне музиката, болния може да свърши много лошо.

Тъй се е родилъ известния юженъ танецъ съ лудъ темпъ, който носи името „тарантелла“. Въ Италия той отдавна е народенъ танецъ. Велики композитори сж писали музика за него. Даже Шубертъ не е останалъ чуждъ за него.

Германцитѣ иматъ пословица:

— Какво скачашъ, като ухапанъ отъ тарантула!

Отдавна вече въ Италия не лекуватъ съ горния страненъ способъ. Народа сега слага на ухапаното мѣсто рзмачканото туловище на тарантула, а интелигенцията — го маже съ йодъ.

Но паметта на тарантула още живее въ музиката.

Проявилъ се български спортистъ

Не сж редки случаи, когато наши българци сж се проявили въ странство по своята физическа сила. Такъв е случая съ плевличанка Любенъ Бозевъ, който следващъ въ Парижъ е центъръ на внимание между спортнитѣ среди, поради неговата физическа сила. Ето що пише въ единъ отъ в. „L'atuo“, който помѣства и портрета на Бозеа, „Изразъ, здравъ като турчинъ не е вече приваподобенъ. Д-есъ за българина Бозевъ се приказва на всѣко заседание на спортната дружба. Този атлетиченъ атлетъ, който следва въ Парижъ, има една особена слабостъ къмъ идигане тежести. Някога той не издава по голѣма радостъ, отколкото въ моментъ, когато нагсватъ здрави и мощни ржце издигатъ една тежка игра. Въ нѣколко месеци Бозевъ направилъ забележителенъ прогресъ. Той вдига сжикновенно 100 кгр., но неговия сжичаленъ рекордъ надминава тая цифра, която достига до 125 кгр. Въ Олимпийскитѣ игри българина студентъ ще бжде единъ сериозенъ конкурентъ, който ще може да претендира за титлата шампионъ съ тая категория.“

Отзиви за „Свѣтовенъ Фаръ“

Писмо отъ нашъ читателъ.

Г нъ Редакторе,

Попадна ми въ ржката 7 брой на издаваното отъ Васъ списание „Свѣтовенъ Фаръ“ и останехъ очарованъ отъ него. Застжпени сж всички свѣтовни новини и отрасли на науката. Желая да прочета и първитѣ 6 броя, които за голѣмо съжаление, тукъ въ Русе, сж изчерпани дори и въ вестникарската агенция. Ако имате запазенъ броеве, моля пратете ми ги по пощата.

Пожелавамъ пълно реализиране на задачитѣ, които сте си предначертали.

Моля приежете моитѣ уважения: М. Николовъ — Русе.

Б. Р. Ние благодаримъ за насърчителнитѣ думи на този новъ нашъ читателъ. „Свѣтовенъ Фаръ“ все повече и повече печели своитѣ добри приятели, което ни дава куражъ да работимъ съ по-голѣма енергия за него.

Хуморъ

Опроверганъ

А — (къмъ единъ свой познатъ) Азъ и моето колело сме неразделни.

— Това не е вѣрно. Вчера азъ видѣхъ тебъ и колелото ти да лежите разделени на ул. „Мария Луиза“.

Цигарата и народитѣ

Американецътъ пуши много, германецътъ ефтино, а италианецътъ пушейки, плусе отчаяно.

Издавъ се

— Бждете уверени, че азъ продавамъ тоя часовникъ подъ цената — казалъ часовникаря на своя клиентъ, не изпускайте случая!

— Добре, щомъ е подъ цената, отъ какво ще спечелите тогава?

— Отъ поправката — казалъ несъобразителния часовникарь.

Лесното

— Госпожо, Вие не трѣбва да се жените, инѣкъ споредъ завещанието на Вашия мжж, цѣлото му наследство ще получи неговиятъ братъ.

— Да, това е така, и затова азъ ще се омжжа за него.

Художественъ разговоръ

— Като ви гледамъ въ това пѣстро облекло, госпожице, приличате ми на художническа палитра.

— А вие ми изглеждате на художникъ безъ ржце: страхъ ви е да я пипнете!

Спечелили

— Ти чу ли, че Иванка ходила тога лѣто въ Варна и спечелила на рулетката 20,000 лева?

— И азъ спечелихъ въ Месемврия.

— Колко?

— Трима кандидати...

Отговоръ

— Моля ви се, господине, оня ресторантъ тамъ добъръ ли е, да се отбие човѣкъ на обѣдъ?

— Нищо не струва, госпожо: не продаватъ вино!

АФОРИЗМИ

Модата е тжца на добрия вкусъ — тя го тиранизира.

Има хора, които нѣматъ лице, а само лица.

Ако въ една компания се срещнатъ двама смъртни врагове тѣ се игнориратъ единъ другъ, но ако се срещнатъ две жени, които се мразятъ до смъртъ, тѣ се целуватъ съ неопикуема нежностъ.

Новини отъ четири реда

— Въ Манджурия се усилява анти-японската пропаганда, което състои-телство безпоком японскитѣ поли-чески крѣгове.

— Въ Римъ е подписанъ договоръ за прѣятелство между Бразилия и Турция.

— Въ Варшава е избухналъ взривъ въ една аптека. Единъ човѣкъ е билъ убитъ, а петъ души тежко ранени.

— Въ Чикаго избухнали три взрива. Нѣколко души сж смъртно ранени. Предполага се, че тѣзи взривове сж дѣло на анархисти.

— Въ Америкъ, въ щата Индиана станало сблъскване между два влака. Тримъ души сж били убити, а два-десетъ ранени.

— Въ Шенъ, Франция, едно 5 го-дишно дете умрѣло отъ отравяне съ шоколедъ.

— Въ Кайе Сюръ Меръ, на брѣ-га на морето, парижанина Сенкевичъ застрелялъ жена си, а сетне се са-моубилъ.

— Съвета на О. Н. е получилъ съ-инонименъ дарителъ 40,000 фунта стерлинги за създаване най-добрата библиотека въ Европа.

— Учебнитѣ занятия въ Русия за-почнали. Годишната е увеличена на 221 учебни дѣня. Увеличени сж ча-совитѣ по математикъ, естествозна-ние, руски езикъ и физическо обра-зование.

— Въ околноститѣ на Ителъ, край Нице, мѣлния ударила две заварѣща-щи се отъ черква богомѣлки и ги ранила тежко.

— Близо до Бургъ, Германия, ед-на група ученички екскурзанти се натъкнала на единъ останалъ отъ маневритѣ снарядъ. Снаряда експло-диралъ и ранилъ 15 деца.

— Съветскитѣ аеропланъ „Пролетарий“, който предприелъ лѣтание надъ Европа, претърпялъ нещастие близо до Щидра — Полша. Авиато-ра Шибановъ билъ леко раненъ.

— Въ военитѣ барутни погребѣ въ Владивостокъ, Русия, избухналъ взривъ. 6 души били убити, а 18 ранени.

Какво вѣщо е библейската манна.

Двама нѣмски професори Фр. Боденхаймеръ и д-ръ Оскаръ Тео-доръ сж разрешили загадката на небесната манна, съ която, споредъ библейския разказъ, сж се хранили евреитѣ въ пустинята следъ бѣг-ството имъ отъ Египетъ. Своитѣ из-учвания двамата нѣмски професори сж извършили въ Синай.

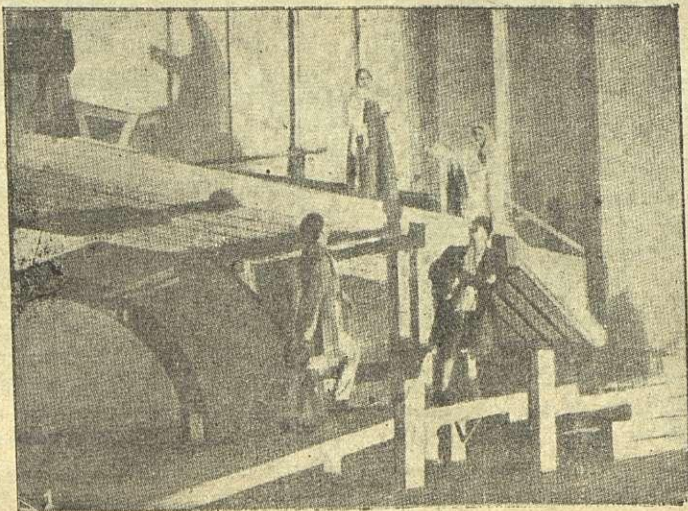
Досега се предполагаше, че ман-ната е сокъ на тамариндовото дър-во, широко разпространено въ тропическитѣ страни. Тази хипотеза се е указала погрѣшна. Нѣмскитѣ учени сж установили, че небесната манна, както още я наричатъ ара-битѣ, не е нищо друго освенъ ед-инъ сокъ, който се изпуска отъ о-собень видъ насѣкоми. Сокътъ е съ кристална чистота и напомня капки отъ сиропъ. При падането на земята тия капки изсъхватъ и се превръщатъ въ бѣли зърна отъ различна голѣмина. Тия зърна сж много хранителни.

Въ подножието на голѣмитѣ та-мариндови дървета, откъдето сму-чатъ сока въпроснитѣ насѣкоми, може да се събере на дѣнь около 1 и половина кгр. манна. Количес-твото ѝ зависи отъ зимнитѣ дъж-дове. Колкото по-често вали дъждъ, толкова по-вече се увеличава коли-чеството на манната.

Смъртоносната муха

Американскитѣ вестници напоследъ-жъ твърдятъ, че е открита новъ видъ муха, наречена „черната вдо-вица“, отъ чието ухапване следва неизбѣжна смъртъ. Отровни мухи е имало и преди „черната вдовица“, но тѣ сж предизвиквали смъртъ, само когато сж нападали човекътъ на роякъ. „Черната вдовица“ действу-вала сама.

Театъра въ Русия

Съвременната руска сценична постановка.

По едно на седмица Песень

Тихо е. Нощта е прибрала крилата си, за да не смути сънътъ на цѣвтята и листи-тъ на прасковата. Окъпана въ влюбенитѣ погледи на звездитѣ, Луната усмихната из-вива своятъ пътъ и плиска своето сребро по плочитѣ на тихиятъ дворъ.

Свѣтътъ е замрълъ въ тежкъ сънъ и Вре-мето бърза на прѣсти по безкайниятъ си друмъ, за да не го разбуди и да не разчу-пи свѣтлитѣ му съновидения.

Изведнажъ пазвата на тишината се раз-къса отъ звучитѣ на далечна песень.

Отначало тиха, като въздишка, а сетне бурна — като смѣхъ на влюбени — песенята се носи на бѣлитѣ си криле изъ тихата нощъ, каца върху сърдцето ми и го изпълва съ смутъ, съ възлание, съ трѣпки и съ готови да бликнатъ съзвѣзди.

А после го грабва въ своята прегръдка и, понесена въ своятъ вихренъ пътъ, отли-та съ него къмъ звездитѣ — тихо коленичи предъ дверитѣ на Небето, изплаква една съзвѣздица, и лудо, стремглаво се спуска изъ ви-синитѣ къмъ шумящото море — оглежда о-читѣ си въ него и безгрижно полита съ ед-на отмаляла отъ далеченъ пътъ, вълна, и, се разбива на хиляди късове въ скалитѣ.

Единъ стонъ, единъ сподавенъ стонъ, кой-то ехото грабва въ своята шепа и запокит-ва въ безкрая на млъчанието....

Тихо е. Нощта е прибрала крилата си, за да не смути сънътъ на цѣвтята и песенята на една цигулка, върху чиито струни една блѣда ржка изплаква болката на нечие раз-плакано сърдце.

Само Луната гледа съ свѣтли очи и плис-ка своето сребро по плочитѣ на тихиятъ дворъ.

Пикадоръ

Куче — майка на агне

Въ единъ френски градъ се слу-чило следното, което е обърнало вни-манието не само на мѣстнитѣ жи-тели, но и на зоолозитѣ.

Една стара, ловджийска кучка, добила кучета и съ необикновена грижа бдѣла надъ тѣхъ. Господаря ѝ искалъ да се освободи отъ куче-тата и единъ дѣнь ги удавилъ.

Разярената кучка влѣзла презъ нощта въ оборътъ, удушила една току що обангила се овца, взела 8 дневното агне и започнала да го кърми. Кучката не напуснала своята осиновена рожба и не пропускала никого около себе си. Агнето на свой редъ се привързало къмъ своя-та странна дойка и навсѣкжде вър-вѣло подире ѝ.

Колона за жената

Пижамата

Мина онева време когато жена-та не държеше за своята домашна елегантностъ. Метаморфозата се из-върши много бърже, и отъ старитѣ, извѣхтели дрехи, които се носеха въ къщи, днесъ нѣма никаква сле-да. Нашитѣ жени се увериха, че за-подържане елегантността въ къщи — не е несбходимо много време. И сега каквото внимание се събрѣща на дрехитѣ за улицата, толкова се обръща и на дрехата за въ къщи. Днесъ жената не напуска своята спалня безъ да приготви къщия си тоалетъ. Днесъ жената не може да помисли, че въ къщи не трѣбва да държи за своята елегантностъ.

Домашната дреха, пеньюарътъ или кифрокътъ е главниятъ тоалетъ на елегантната дама. Практиченъ и удо-бенъ, той въ кратко време извади изъ употребление всѣки други до-машни дрехи. Презъ много модни

Знаете ли, ...

... че най-сжжпата въ свѣта кнѣ-га се намира въ Ватиканската библи-отека. Това е еврейската библия, написана съ ржка на единъ перга-ментъ и украсена съ забележител-ни миниатюри. Форматътъ ѝ е гри-маденъ. Още въ VI векъ евреитѣ сж искали да я притежатъ и сж пред-лагали на папата за нея толкова злато, колкото есмата тя тежи (а днеш-на цена около 15 милиона лева). Въ сжщата библиотека се намиратъ цѣль редъ книги, приковани за ма-ситѣ съ верижки. Това сж различни магически съчинения, които сж при-ковани нерочно, за да не ги отле-чатъ дяволитѣ въ ада...

... че най-старата запазена въ свѣта дреха е коронационата мантия на императоритѣ на Священно Рим-ската Империя на германската на-ция, употребявана при венчаване на императоритѣ въ Франкфуртъ на Майнъ. Тази мантия е ошитъ въ 1033 години въ Палермо. Цѣлата дреха е изпълстрена съ златни изображения отъ символически характеръ. Въ на-стояще време мантията се съхраня-ва въ Хефбургския музей въ Виена.

... защо въ всѣка колода карти има по 4 цѣвта и отъ всѣки цѣвъ има по 13 карти? Защото цѣвтоветѣ сим-волизиратъ годишнитѣ времена; кар-то — пролетъ, купа — лѣто, спатия — есенъ и пика — зима. 52 тѣ карти символизиратъ числото на седмици-тъ въ годината. Отъ тукъ и значе-нието на разнитѣ карти при гада-нето: карето и купата символизиратъ пролѣтътъ и лѣтото въ живота — щастieto, а спатиятъ и пикитѣ — нещастieto. Особенно зловаща е да-мата пика. Ако означимъ валетата дамнитѣ и попеветѣ съ 11, 12 и 13 — ще получимъ цифрата 91 — т. е. числото на днитѣ въ четвъртъ годи-на. Общата сума отъ сборовитѣ на всѣки цифри, означаващи картитѣ — се равнява на 364, т. е. числото на днитѣ въ годината безъ единъ.

сезони той запази своята основна крайка, съ реверси, съ поясъ или са-мо закопчанъ.

Презъ последно време домашната дреха се замѣстя отъ пижамата. Не съ своята практичностъ, а съ своята елегантностъ пижамата завоюва сво-ето мѣсто. До скоро само нощна дре-ха за спане, днесъ пижамата раз-ширява своята употреба и като до-машна дреха става по-вече популяр-на. Не много удобна, като нощна дре-ха, пижамата, като домашна такава се предпочита. И днесъ домашната пижамъ се манифестира отъ всѣка елегантна дама.

Изработена отъ фланела или па-мучна материя, съ зефиръ или кре-понъ, отъ сатенъ или крепъ сатенъ, отъ крепдешинъ или друга коприне-на материя — пижамата се наложи като домашна дреха.

Една малка доза истина дава си-ла на лжжата.

Драма въ морето

Неотдавна въ Балтийско море за-гина шведскитѣ параходъ „Трюгве“, съ който се удавиха и единственитѣ му пътници: сътрудникъ на стохолм-ското съветско търговско предста-вительство Линдгернъ съ жена си. Отъ цѣлия екипажъ на парахода се е спасилъ единъ морякъ — Персонъ, който е рез излязъ следното за ка-тастрофата. „Трюгве“, 400 тоненъ параходъ, натоваренъ по-вече отъ исрматъ, потеглялъ на 13 августъ отъ Петербургъ. Машината му работила неправилно. Духелъ силенъ исто-тенъ вѣтеръ.

Въ 6 часа сутринята парахода из-веднажъ се наклонилъ застрашител-но на лѣвата си страна. Следъ нѣ-колко минути водата нахлула отъ лѣвата страна и парахода започналъ да потѣва. Единъ морякъ успѣлъ да пререже вжметата на спасителната лодка и да я спусне.

Персонала и пътницитѣ се хвър-лили въ водата, и освенъ боцмана и юнга, платаяки се добрали до лод-ката. Лодката се мапѣлила съ во-да, все пакъ всички, съ изключение на Персона, втория машинистъ и палубния матросъ, успѣли да влѣ-затъ въ нея. Следъ нечовѣшки уси-лия и Персонъ можелъ да се добере до лодката.

Около 5 часа морскитѣ вълни блъскали сбзумелитѣ хора въ таи-цуващата лодка. Отчаяна Хелма Лин-дгернъ — съпругата на търгов. съвет-никъ, предложила на всички пътни-ци да се хвърлятъ въ водата. Ни-кой не се съгласилъ. Следъ извест-но време двамата съпрузи Линд-гернъ се прегърнали и хвърлили въ водата. Вълнитѣ ги погълнали. Два часа следъ това машиниста полу-дѣлъ. Следъ него полудѣли единъ матросъ и шурмана.

Полудѣлитѣ хора скоро умрѣли и тѣхнитѣ тѣла били хвърлени въ мо-рето. Останалитѣ живи капитанъ Йорансонъ и моряка Персонъ пре-карали още 3 и половина часа средъ бѣснитѣ вълни. Презъ това време капитана сжщо полудѣлъ. Следъ нѣколко часа той умрѣлъ и Персонъ изхвърлилъ тѣлото му отъ лодката.

Персонъ билъ тласканъ отъ въл-нитѣ цѣли 8 денонощия и едва на 21 августъ билъ прибранъ отъ мо-торната лодка „Веста“ — съвършен-но изтощенъ.

Въ стохолмскитѣ морски крѣго-ве считатъ разказа на Персонъ не-правдопобенъ. Тѣ смѣтатъ за много странно, че старитѣ изпитани моря-ци не сж могли да издържатъ из-питанията, а младия, непривикналъ къмъ морето Персонъ — оживѣлъ. Освѣнъ това у Персона сж намерени часовницитѣ на загиналитѣ шур-манъ и капитанъ и властитѣ го подо-зиратъ въ убийство на неговитѣ спътници.

„Библията на дявола“

Тази библия отъ три вѣка се пази въ Кралската библиотека на Стокх-олмъ. 309 отъ нейнитѣ листове, ви-секи единъ метъръ а широки сж из-писани въ готически стилъ, а загла-витѣ букви сж изобразени въ злато и цѣвтни бон.

„Библията на дявола“, която и-наче наричатъ „Книгата — великанъ“, води началото си отъ XII векъ и е била преписана отъ единъ монахъ въ Поблажецкия манастиръ въ Чехия. Споредъ легендата монахътъ е изпълнилъ своята работа само за една нощъ; осжденъ за нѣкакво престѣпление на смъртъ — той пени-калъ на помощъ дявола; въ благо-дарностъ той възпроизвелъ фигура-та на Сатаната, която заема цѣла стра-ница въ Библията; оттука и назва-нието ѝ — „Библия на дявола“.

Презъ време на 30 годишната вой-на шведскитѣ генералъ Кьонигс-маркъ, междъ другитѣ ценности, от-несълъ отъ Прага и тѣзи Библия. Книгата съдържа 9 части. Тя започ-ва съ вѣхтия заветъ и завършва съ календаря и списъка на загиналитѣ презъ войната. Нищо дяволско въ книгата нѣма, освенъ изобразенето на Сатаната. Легендата ѝ припис-ва, обаче, смъртоносна и пагубна сила и твърди, че четенето ѝ е стру-вало живота на стотици човѣшки души.

Печатница Варн. Поше